

vare saa længe, som den har varet, vilde man ikke have nøjedes med at give Loven paa det Aaremaal, men man vilde da have fastsat en betydelig længere Varighed, idet det jo er givet, at de Forhold, der gør det ønskeligt for Banken at have denne videregaaende Bemyndigelse, ikke hører op hverken med Vaabenstilstandens eller med Krigens Afslutning, men vil vare nogle Aar derudover.

Desuden mener jeg, at Lovgivningsmagten til Dels staar bunden i denne Sag, idet Nationalbanken, som jo ogsaa havde taget sin rigelige Part af de tidligere Statslaan, kun har ment at kunne gaa med til det sidste Laan i det ønskede Omfang paa Betingelse af, at denne Lov forlængedes nogle Aar. Denne Betingelse var kendt af os her i Rigsdagen, idet den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale havde anført den, ligesom den var omtalt i Motiverne til Statslaansforslaget. Nu mener jeg derfor, at naar man ikke fra noget Partis Side her i Salen tog Afstand fra denne Forudsætning, maa det betyde en stiltiende Godkendelse af denne, som Regeringen og Nationalbanken havde Ret til at gaa ud fra.

Den væsentligste Ændring i Lovforslaget, naar bortses fra Forlængelsesbestemmelsen, findes i § 1 Nr. 1 og gaar ud paa, at Bankbestyrelsen med Samtykke af den kongelige Bankkommissær kan henlægge indtil $\frac{2}{3}$ af det Restoverskud, der maatte fremkomme, naar Statskassen har faaet sine 750 000 Kr. og der til Reservefonden er henlagt 5 pCt. og Aktionærerne har faaet 6 pCt. Dette Restoverskud kan da henlægges til en særlig Reservefond til Imødegaaelse af Tab, der maatte hidrøre fra Afviklingen af Engagementer, som er foranledigede ved Krigsforholdene. Adgangen til at foretage en saadan ekstraordinær Henlæggelse slutter efter Forslaget i det Regnskabsaar, der ender den 31. Juli 1924, og af det Beløb, som ved den endelige Opgørelse af denne særlige Reservefond maatte være i Behold, tilfalder der, ligesom det vilde være Tilfældet, hvis der var gaaet frem efter den tidligere gældende Lov, Statskassen $\frac{1}{4}$ og Aktionærerne $\frac{3}{4}$.

Jeg mener, at det er en hensigtsmæssig Foranstaltning, der her foreslaas, da

det er meget betydelige Engagementer, Banken er indgaaet paa, ikke som Forretning — thi som saadan vilde Banken ubetinget ikke have gjort det —, men under Hensyn til Samfundets Tarv og efter Opfordring, og disse Engagementer, som jeg her selvfølgelig ikke kan komme nærmere ind paa at udvikle Karakteren af, er af den Art, at der muligvis paa dem kan lides endog ret betydelige Tab. Det er altsaa en rimelig og forudseende Foranstaltning, at der henlægges en saadan ekstraordinær Reservefond. Det er ogsaa bekendt fra Bankens sidste Regnskaber, at man langt fra har disponeret over Over-skuddet i fuldt Omfang til Aktionærerne, man har holdt dette Udbytte indenfor de tidligere Aars 8 pCt., idet man har henlagt Resten — ret betydelige Beløb — til en Udbytteudligningsfond, som faktisk fungerer som ekstraordinær Reservefond.

Af andre Ændringer skal jeg nævne den, at Afgiften, der skal ydes ved Overskridelse af Seddelstedelsen, ifølge Oktrojen tilfalder Staten straks i første Maaned. Det var et Ønske fra det Partis Side, som jeg repræsenterer, at denne Bestemmelse allerede var blevet indsat i Loven af 1915, men dette mødte Vanskeligheder, og vi blev da enige om, at Afgiften først skulde erlægges i den Maaned, der fulgte efter den, i hvilken Overskridelsen fandt Sted. Naar man nu gaar til at stipulere, at Afgiften skal erlægges allerede i den første Maaned, er det en Ændring, som man fra Statens Side kun kan hilse med Glæde.

En anden Ændring er den, at Kongen ikke blot ved Ministerskifte, men til enhver Tid kan bestemme, hvilken Minister der skal varetage Hvervet som kongelig Bankkommissær. Jeg kan ikke se andet, end at det er en meget naturlig Ændring, som kunde tænkes i enkelte Tilfælde at blive praktisk brugbar.

Der er i § 1 under Nr. 3 indsat en Bestemmelse, som ikke er nævnt hverken i Motiverne eller i den højtærede Handelsministers Forelæggelsestale, men som dog ikke savner Betydning. Det er Bestemmelsen om, at Tilgodehavender hos fremmede Banker, der skal tjene til Sikkerhed for den Del af Seddelmassen, der ikke er dækket af Metalfonden, ikke kan regnes